

[Landbrugsministeren.]

For det Tilfælde, at der fremsættes Ønske om en Udvidelse af denne Bekæmpelse, saaledes at der kun maa falbydes og forhandles undersøgt og mærket Fjerkræ, gives der i § 4 Landbrugsministeren Bemyndigelse til med Tilslutning af Fjerkrævlerforeningen at paabyde saadan udvidet Bekæmpelse.

I § 5 er der en Bestemmelse om, at Landbrugsministeren skal søge at faa gennemført en Forebyggelse af Udførsel af slagtet Fjerkræ, der ikke egner sig til Menne-skeføde.

Forslaget, som det her er udarbejdet, har været tilsendt Andelsslagterierne til Udtalelse, da der fra deres Side har været udvist stor Interesse for Sagen, og de har givet Forslaget deres Tilslutning. Jeg anbefaler Forslaget til en hurtig Behandling her i Tinget. Det vil være af overordentlig stor Betydning, om der var Mulighed for at faa ogsaa dette Forslag gennemført i inde-værende Samling.

Indenrigsministeren (Dahlggaard): Jeg skal tillade mig for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Statens Bygningsvæsen*. Der er utvivlsomt ingen Emner vedrørende Statens Administration, man op gennem Tiderne har beskæftiget sig saa ofte med og talt saa meget om her i Rigsdagen, som netop en Omordning af Statens Bygningsvæsen. Den nuværende Ordning er jo af ærværdig Ælde. I snart 200 Aar har Tilsynet med Statens Bygningsvæsen været overladt de saakaldte kongelige Bygningsinspektører. I et kort Tidsrum i Aarene efter den frie Forfatnings Indførelse, fra 1849 til 1856, ekisterede der vel et Bygningsdirektorat, hvorunder 5 Bygningsinspektører sorterede, men fra 1856, da dette Direktorat ophævedes, og til nu har Ordningen uafbrudt været den, at den tekniske Ledelse af Statens civile Bygningsvæsen er blevet varetaget af 5, dog efter Genforeningen af 6, Bygningsinspektører.

Den gamle Ordning, om hvis Enkelt-heder jeg henviser til Bemærkningerne til nærværende Lovforslag, har i umindelige Tider været udsat for stærk Kritik, og en Følge deraf er det vel, at Bygningsinspek-tørenes Stillinger aldrig er gjort til egentlig faste Embeder. Bygningsinspektørerne er den Dag i Dag ikke Tjenestemænd, de er konstituerede; de er ikke pensionsberettigede, men i Praksis er de pensionerede ved de aarlige Understøttelser paa Indenrigsmini-steriets Understøttelseskonto, en Ordning,

der ogsaa omfatter Bygningsinspektørernes Enker.

Den Kritik, der har været rejst imod den nuværende Ordning, har været mange-artet. Den har utvivlsomt altid taget sit Udgangspunkt i, at det under denne Ordning Gang paa Gang har vist sig, at Statens Byggeri har været alt for dyrt. Man har dog ogsaa hæftet sig ved Enkeltheder i den nuværende Ordning. Ofte er der her i Rigsdagen fremført Anker over, at ved Nybygninger og Hovedstandsættelser af Bygninger, hvor Bygningsinspektørerne benyttes, lønes disse med Procenter af det medgaaede Udgiftsbeløb. Men Kritikken har dog i særlig Grad samlet sig om det Punkt, hvor formentlig Grundskaden ved hele den nuværende Ordning ligger, at denne Ordning ikke skaber en Ledelse, hvor Autoritet og Ansvar er samlet.

Det er interessant at se, at allerede i 1890 rejser daværende Folketingsmand Lars Dinesen Spørgsmaalet her i Folketinget, og den Anke, han fremsætter, er netop den, jeg her nævner: der mangler en samlet Autoritet, og han føjer til, at man maa komme bort fra den procentvise Honorering af Bygningsinspektørerne. Spørgsmaalet rejses derefter igen af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard i Samlingen 1892—93 under Finanslovbehandlingen i en Tale, som det ærede Medlem da rettede til daværende Indenrigsminister Ingerslev. Det ærede Medlem siger netop dèr, at han ønsker at komme til en øverste Bygningsautoritet for samtlige civile Ministerier. Den daværende Indenrigsminister fremsatte da i Samlingen 1894—95 Forslag til Lov om Bestyrelsen af Statens under de civile Ministerier hørende Bygninger, og under den Behandling, der herefter finder Sted i Folketinget, giver det ærede Medlem Hr. N. Neergaard en Karakteristik af den nuværende Ordning i følgende Ord: „Den nuværende Ordning er uheldig, fordi den er saa søndersplittet, fordi den ikke samler sig i en overordnet Autoritet, til hvilken Regeringen kan henvende sig i Byggesager, og hvis Raad Regeringen kan hente.“

Skønt der nu forhandles i de følgende Aar indtil Samlingen 1897—98, naas dog intet Resultat af det Forslag, der var forelagt, og Sagen hviler nu, indtil Trafikminister Høgsbro i Samlingen 1907—08 fremsætter et Forslag, hvorom der derefter forhandles i to Samlinger, indtil man i 1909 endelig naar til en enstemmig Vedtagelse af et Forslag i Folketinget. Efter denne Samling rejses Sagen ikke paa ny i Form af Lovfor-